

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Мета життя — бути
світильником, що палає;
освітлювати й розсіювати
морок навколо нас»*

Ребе Менахем- Мендл Шнеєрсон, «Уроки Тори»

Виставка про сучасних борців за незалежність України єврейського походження, які своєю відданістю, мужністю та працею доводять, що українська свобода твориться спільними зусиллями людей різних культур і традицій. У центрі експозиції — особисті історії військових, волонтерів, митців, лікарів, підприємців та громадських діячів, які, незалежно від свого походження, бачать майбутнє нерозривно пов'язаним з Україною. Їхня боротьба — це не лише захист рідної землі від агресії, а й утвердження цінностей гідності, пам'яті та взаємної поваги.

Виставка показує, як символ Зірки Давида — тисячолітній знак єврейського народу — в сучасній Україні набуває нового сенсу: він поєднує спільноти та стає знаком єдності й солідарності у спільній боротьбі за свободу.

Цей проєкт нагадує, що історія України завжди була багатоголосою, а її незалежність — плодом зусиль усіх громадян, незалежно від національного чи релігійного походження.

Павло Козленко

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Загартування дуку
воїна важливіше
за загартування його зброї»*
Дов Розен «Шма, Ізраель»

ДУБОВИК ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ (ПАРТИЗАН)

— доброволець, старший солдат ЗСУ, учасник російсько-української війни.

Народився в місті Дніпро 11 вересня 1988 р. У 2019 році переїхав із сім'єю в Ізраїль, де отримав нове громадянство; там народилася друга дитина.

Він був євреєм, носив на руці шеврон із зіркою Давида, при цьому казав, що воює за Україну, а ще більше — за світ свободи проти рабства. Олександр приєднався до батальйону «Свобода» 4-ї бригади оперативного призначення імені Героя України сержанта Сергія Михальчука Національної гвардії України. Служив на посаді механіка-водія.

23 грудня 2022 р. підрозділ Олександра потрапив у засідку і намагався боротися до останнього; проте сили противника були набагато більші. «Партизан» отримав два поранення — у руку та ногу, а згодом потрапив у полон до найманців ПВК «Вагнера». Останній бій 34-річного Олександра Дубовика відбувся 23 грудня 2022 року біля селища Озарянівки в районі Бахмута. Момент загибелі «Партизана» випадково потрапив у поле зору дрона аеророзвідки, який здійснював обліт місця бою. На відео видно, що Олександр дістав серйозні поранення. До нацгвардійця підійшов військовий РФ у формі ПВК «Вагнера» і забрав зброю. Між чоловіками відбулася емоційна розмова. Найімовірніше, «Партизан» у своєму стилі висловив усе, що думає про «руській мір» та його фанатиків. Після цього вагнерівець зайшов за «Партизана» і дав автоматну чергу в спину, розстріляв тіло військового навіть тоді, коли той уже був мертвий. Це дуже промовиста ситуація: окупант не витримав розмови з українським воїном віч-на-віч і розстріляв полоненого в спину, чим поповнив перелік воєнних злочинів росії.

5 травня 2023 року старшого солдата Олександра Дубовика поховали в його рідному Дніпрі на Алеї Слави Краснопільського кладовища.

В Олександра залишилися дружина і двоє дітей — син та донька.

За особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, сумлінне та бездоганне служіння Українському народові у Національній гвардії України нагороджений — Указом Президента України від 23 лютого 2024 року № 96 орденем «За мужність» III ступеня (посмертно).

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

БУЛИГІН МАКСИМ ВІТАЛІЙОВИЧ (ВОЛЬФ)

— солдат ЗСУ, учасник російсько-української війни.

Народився у Житомирі 11 листопада 1994 р., був єдиною дитиною в родині. Ходив у єврейський дитячий садочок, згодом закінчив хабадський лицей «Ор Авнер». З дитинства був активним членом єврейської громади Житомира.

З 24 лютого 2022 р. воював у складі різних формувань: у лавах 117-ої окремої механізованої бригади, на сході — Бахмут, Авдіївка, Зайцево і далі. У 2024 році Максима перевели в інший батальйон, запропонували стати оператором БПЛА, він освоїв цю спеціальність, та коли пішов на перше бойове завдання, вже не повернувся. Оператор БПЛА Максим-Вольф Булигін героїчно загинув 10 червня 2024 року під час виконання бойового завдання щодо захисту України від російських агресорів у селі Роботине Запорізької області, коли на його позицію окупанти скинули вибухівку.

25 червня 2024 року після традиційної юдейської церемонії прощання біля синагоги у Житомирі, яку провів рав Шломо Вільгельм, Максима Булигіна поховали на Смолянському міському військовому кладовищі.

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджений Указом Президента України від 27 листопада 2024 року № 787 орденом «За мужність» III ступеню (посмертно).

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

САМБОРСЬКИЙ АНТОН ВАСИЛЬОВИЧ (МАТІТЬЯГУ)

— солдат ЗСУ, учасник російсько-української війни, син головного рабина Києва і України Моше Асмана.

Народився 20 червня 1991 р. у місті Києві. Був послідовником руху ХаБад, жив із вірою в серці.

З початком повномасштабної війни боронив країну в складі територіальної оборони. 18 травня 2024 р. був переведений до 46-ї окремої аеромобільної бригади, де служив на посаді стрільця-помічника гранатометника 9-ї роти 3-го батальйону.

Свій останній бій 33-річний воїн прийняв поблизу Георгіївки Покровського району Донецької області, де загинув внаслідок ворожого мінометного обстрілу 24 липня 2024 р.

Поховали захисника за юдейськими традиціями на єврейському кладовищі в селі Барахти Київської області.

У Антона-Моти лишилися дружина Інна та донька Евеліна.

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку нагороджений Указом Президента України від 27 листопада 2024 р. № 787 орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Посмертно нагороджений медаллю «Честь. Слава. Держава» від мера Києва Віталія Кличка.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

СТАРОВЕР ДАВИД ОЛЕКСАНДРОВИЧ

— старший солдат ЗСУ,
учасник російсько-української
війни.

Народився 11 липня 2000 р. у селі Нетайлове Покровського району Донецької області. Навчався в єврейській школі «Яд-Веезер» (нині НВК «Ор Менахем») з 1-го по 2-й клас, а потім — до 7-го класу — у ліцеї № 32.

У 2023 р. приєднався добровольцем до лав ЗСУ. Після проходження підготовки у Великобританії боронив Батьківщину в складі 59-ї окремої механізованої бригади імені Якова Гандзюка. Був старшим солдатом і мінометником, виконував бойові завдання на Покровському напрямку.

24 жовтня 2023 р. під час виконання бойового завдання під Авдіївкою зазнав тяжкого поранення, однак після одужання повернувся на фронт. Паралельно з військовою службою Давид пройшов відбір для подальшої служби в Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України.

Життя воїна обірвалося 14 квітня 2024 р. поблизу села Нетайлове Донецької області під час безпосередньої участі в бойових діях і заходах із національної безпеки та оборони, коли він прикривав побратимів під час наступу ворожої ДРГ.

На прощання також прибули представники єврейської громади Вінниці — рабин Шауль Горовіц та його дружина, ребецен Хана Горовіц. У п'ятницю ввечері відбулася левайя (юдейська похоронна служба), яку супроводжувало зворушливе зібрання громади й читання кадишу в пам'ять про Давида.

За виявлену самовідданість і мужність Давид був нагороджений кількома державними відзнаками: медаллю «За відвагу» та медаллю «За заслуги».

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Життя людини —
це книга, яку вона пише
своїми вчинками, як сказано
в Авот (2:1)»*

Єгуда (Ернест) Мендельсон

ШАБАЙ АЛІ АЛІЄВИЧ

— солдат ЗСУ, учасник
російсько-української
війни.

Народився 20 грудня 1977 р. у місті Харків на шостому місяці вагітності вагою менше 1 кг; довгий час батьки, Маргарита Ісаківна Рубенчик та Алі Шабай, боролися за його життя.

Виріс, здобув освіту та працював будівельником. Незадовго до початку повномасштабного вторгнення в Україну Алі Шабай усвідомив своє єврейське походження й почав вдома вивчати Тору.

Зголосився воювати за Україну через кілька днів після початку широкомасштабного вторгнення; з 17 травня 2022 р. вважався зниклим безвісти. 23 травня 2022 р. у віці 45 років він загинув у с. Тернова Харківської області, майже за п'ять кілометрів від російського кордону — не встиг перебігти вулицю й був застрелений російським солдатом із кулемету.

Побратими надіслали дрон, але тіло не було знайдено на місці загибелі. Район було звільнено українськими військами ще у вересні, проте рештки Алі виявили лише наприкінці березня наступного року в братській могилі та ідентифікували за допомогою ДНК-експертизи за участі його сина.

24 квітня 2023 р., напередодні Йом га-Зікарон, ребе Моше Москович провів юдейську похоронну службу на єврейському кладовищі Харкова за участі чоловіків єврейської громади, після чого тіло Алі Шабая було поховано на цьому кладовищі.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Того, хто може
протестувати проти зла,
але не робить цього,
А-Шем вважає винним»*

Рабі Моше Вейсман, «Мідраш розповідає. Шмот»

ШЕІН ВЛАДИСЛАВ ВЛАДИСЛАВОВИЧ

— солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 3 березня 2001 року в місті Дніпро. Був студентом Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, навчався на четвертому курсі факультету адвокатури. Був відомим як талановитий дзюдоїст.

З початком повномасштабного російського вторгнення, 3 березня 2022 року, пішов добровольцем служити на фронт у лавах 128-ї окремої бригади територіальної оборони ЗСУ. Був стрільцем 233-го окремого батальйону, 2-ї роти, 2-го взводу. Разом із побратимами звільняв Балаклею, Шевченкове, Куп'янськ. Позивний «Тайфун» Владислав узяв за назвою клубу дзюдо.

8 листопада 2022 року Владислав загинув поблизу селища Новоселівське Сватівського району Луганської області під час виконання бойового завдання. Українські бійці тримали фланг, а окупанти пішли в наступ, прорвавши лінію оборони. Владислав ішов попереду, коли почався танковий обстріл; взявши на себе вогонь, він врятував життя чотирьох побратимів, але отримав поранення, несумісні з життям. Три дні тіло Владислава Шеїна не могли евакуювати через шквальні обстріли.

Похований у м. Дніпро, сел. Слобожанське.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (Указ Президента № 141/2023 від 08.03.2023, посмертно) та почесною відзнакою «За мужність і відвагу».

1 грудня 2023 року на школі № 29 міста Дніпра відкрито меморіальну дошку.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

ЯЦИНА ЄВГЕН ВІКТОРОВИЧ (БЕНЯ)

— старший солдат ЗСУ,
учасник
російсько-української
війни, один із «кіборгів».

Народився 25 січня 1989 р. у м. Києві.

Навчався в Київському національному лінгвістичному університеті, закінчив економічний факультет. Під час навчання в університеті грав у КВК.

Євген Яцина отримав повістку і 22 серпня 2014 р. його мобілізували до Житомиру; служив старшим солдатом 90-го окремого десантно-штурмового батальйону 81-ї десантно-штурмової бригади, стрільцем-помічником гранатометника.

19 серпня 2014 р. він був тяжко поранений; 20 серпня потрапив під обвал будівлі нового терміналу Донецького аеропорту після підриву, влаштованого терористами. Загинув 21 січня 2015 р. у бою з російськими збройними формуваннями у новому терміналі Донецького аеропорту.

Євгена Яцину впізнали рідні серед загиблих на відео, знятому російськими терористами. Тіло довгий час не було знайдено.

Похорони загиблого солдата відбулися з військовою церемонією за участі головного равина Києва і України Моше-Реувена Асмана. Похований у м. Києві, на Берковецькому кладовищі.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 р. «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

У жовтні 2015 р. у Київському національному лінгвістичному університеті встановлено меморіальну дошку випускнику Євгену Яцині.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

БЕСКОНЕЧНИЙ АНТОН ВОЛОДИМИРОВИЧ

— солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 2 червня 1989 р. у м. Миколаїв.

17 квітня 2024 року зник поблизу міста Часів Яр. Згодом встановили, що того дня військовий загинув: після прильоту першої ракети, випущеної росіянами по позиції, по ньому влучила ще одна ракета; Антон отримав важкі травми, від яких залишилися лише ноги, які було поховано.

Рабин Шолом Готтліб провів поховання військового за юдейською традицією 2 липня 2024 року.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

Народився 30 вересня 1993 р. у м. Кривий Ріг. Навчався в школі № 70, пізніше – в Інгулецькій гімназії № 127. Продовжив навчання в Криворізькому національному університеті, здобував освіту в галузі водопостачання та водовідведення. Після закінчення університету працював слюсарем-ремонтником на підприємстві «Кривбаспромводопостачання».

Відвідував Ізраїль у рамках проекту «Тагліт».

З початку широкомасштабного вторгнення служив у десантно-штурмовій 77-й бригаді аеромобільного типу. Загинув 5 березня 2023 р. під час виконання бойового завдання.

У Родіона Вайнера залишилися кохана дружина та донька.

ВАЙНЕР РОДІОН РУСЛАНОВИЧ

– солдат ЗСУ, учасник російсько-української війни.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Якщо громадяни держави
не беруться за зброю лише
через страх, то в ній радше
немає війни, ніж є мир»*

Бенедикт Спіноза

ГЛЕМБОЦЬКИЙ АНДРІЙ ЕДУАРДОВИЧ (КАПА)

— лейтенант ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 16 квітня 1973 р. у м. Шостка. Емігрував до Ізраїлю у віці 22 років, через 10 років повернувся в Україну, де зустрів свою дружину. У 2014 році був активним учасником Майдану.

Після початку російської агресії у 2014 році вступив до лав ГО «Український Легіон» і пройшов військову підготовку. Згодом разом із сім'єю виїхав до Ізраїлю. У лютому 2022 року повернувся в Україну та став на її захист. Приєднався до Інтернаціонального легіону територіальної оборони України у складі Збройних Сил України, обійняв посаду командира окремого підрозділу спеціального призначення та вирушив на передові позиції.

Загинув 23 серпня 2022 р. у Харківській області.

У Андрія залишилися жінка та троє дітей.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

ДЖЕНСЕН СЕМЕН КОСТЯНТИНОВИЧ (СЕМ)

– солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 1989 р. у місті Кіровоград (нині Кропивницький). Тривалий час жив за кордоном. Закінчив технологічний коледж у м. Єрусалим (Ізраїль). У 2020 році повернувся на Батьківщину та оселився в м. Дніпро. Працював комп'ютерним інженером на фрілансі.

З початком повномасштабної війни намагався потрапити до війська, щоб захищати Україну від окупантів. У травні 2024 року долучився до батальйону «Вовки Да Вінчі» у складі 59-ї окремої мотопіхотної бригади.

Загинув 12 липня 2024 року біля міста Красногорівка Донецької області. Виконуючи бойове завдання, отримав смертельні осколкові поранення.

Поховали Семена на Краснопільському кладовищі в м. Дніпро.

У захисника залишилися наречена та батьки.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

ЗВІРГЗДЕ ГРИГОРІЙ ІГОРОВИЧ (ГРІНЧ)

— солдат ЗСУ, учасник російсько-української війни.

Народився 26 жовтня 1992 р. у м. Одеса, був членом Одеської єврейської громади, випускником школи «Хабад». Працював шеф-кухарем, мріяв відкрити власний ресторан і здобути зірку Мішлен. Упертий і цілеспрямований, він ніколи не обирав легких шляхів і завжди знав, чого прагне. Почав працювати ще у 15 років і з того часу майже не мав вихідних.

Він захищав Україну з лютого 2022 р. у складі 34-ї окремої бригади берегової оборони ЗСУ; займався дронами і загинув 5 червня 2025 р. під час бою на Херсонському напрямку.

Поховання відбулося на 3-му єврейському цвинтарі згідно з єврейськими законами. Організацію похорон взяв на себе головний рабин Одеси та півдня України Авраам Вольф.

Без батька залишилися двоє дітей — Лев (5 років) та Аліса (4 роки).

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Людина повинна сама
знайти правильний шлях.
Ніхто не зробить цього
за неї, ніхто не вирішить,
який вибір зробити.»*

Урі Зоар

КРАСНОВ ЛЕОНІД ДМИТРОВИЧ (МЕССИ)

— старший солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 9 вересня 1987 р. у м. Дніпро. Був єдиним сином директора єврейської школи Дніпра Олени Краснової.

Леонід був одним із перших воїнів-розвідників бойової групи К-2, з якої згодом сформувався батальйон К-2. Володів багатьма видами зброї — від автомата до Javelin. Воював у Луганській та Донецькій областях у складі 54-ї окремої механізованої бригади. У його розрахунку було приблизно 20 одиниць знищеної бронетехніки противника, зупинені ворожі колони та знешкоджена жива сила.

Загинув 2 липня 2023 р. на Донецькому напрямку.

Нагороджений нагрудним знаком «Золотий хрест» — Головнокомандувача Збройних Сил України, орденом «За мужність» III ступеня та іншими відзнаками.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Безмежна мужність
— перша умова
для судді!»*

Ісраель Спектор, «Брами Сходу»

МІХЕЛЬ ГЕННАДІЙ АРКАДІЙОВИЧ

— капітан ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 26 червня 1973 р. у м. Черкаси. Закінчив школу № 24; з відзнакою закінчив військове училище у 1993 році. За фахом інженер-економіст, спеціаліст з військових поставок. Батьки емігрували до Ізраїлю, але він наполіг на тому, щоб вступити до лав Збройних Сил України та захищати країну від російської армії.

На початку повномасштабного вторгнення 49-річний Геннадій Аркадійович, будучи громадянином Ізраїлю, без вагань став на захист Батьківщини. Був заступником командира окремого стрілецького батальйону з тилу, відповідав за матеріально-технічне забезпечення бригади. Справжній патріот і воїн, скромний і водночас надзвичайно ефективний лідер. Через місяць його підрозділ уже виконував бойові завдання на фронті.

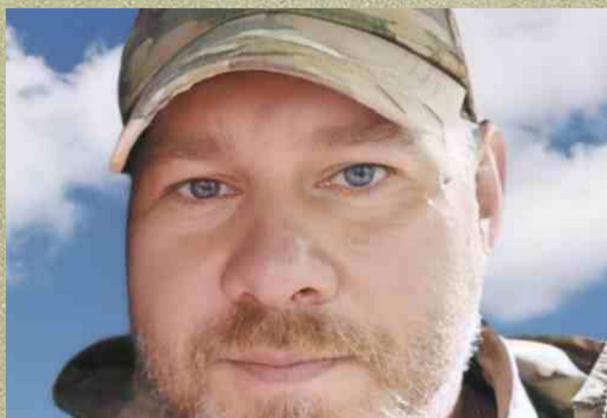
29 жовтня 2022 р. Геннадій Міхель загинув у м. Куп'янськ Харківської області під час перевірки бойових позицій, підірвавшись на міні. За сприяння раввина Української армії Гілея Коена тіло Геннадія було перевезено на церемонію прощання до Черкас, а звідти через Київ — до Ізраїлю. Опівдні 4 листопада на цвинтарі в Нагарії рідні Міхеля, які мешкають в Ізраїлі, дружина й донька провели його в останній путь.

Посмертно нагороджений орденом Данила Галицького. У Черкаській школі № 24 відкрито меморіальну дошку загиблому військовому, капітану Геннадію Міхелю; він навчався в цій школі з 1980 до 1990 року.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Праведників
прославляють праведники,
а злодіїв — злодії»*

«Мішлей», коментарі зібрані Адамом Давидовим

РЕЗНІКОВ АНДРІЙ (ПЕРО)

— молодший сержант ЗСУ,
учасник
російсько-української війни.

Народився 25 листопада 1981 р. і жив у м. Львів. Навчався у школі № 69, згодом закінчив Львівський фаховий коледж харчової та переробної промисловості. У 1999 р. проходив строкову службу в лавах Армії оборони Ізраїлю (ЦАХАЛ). Додатково здобув вищу технічну освіту в м. Аріель, де пізніше працював певний час. У 2010 р. повернувся в Україну та займався підприємницькою діяльністю. На дозвіллі захоплювався риболовлю та походами в гори.

24 лютого 2022 р. поповнив лави захисників і вирушив на фронт. Служив у 217-му батальйоні 125-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України; займав посаду головного сержанта стрілецької роти.

Загинув у бою 7 листопада 2022 р. у с. Ямполівка Донецької області. Похований на Личаківському цвинтарі в м. Львові.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно) та відзнакою «Почесний знак святого Юрія» (посмертно).

У Андрія залишилися мама, брат, дружина та донька.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Кожна людина
створена, щоб виправити
щось у цьому світі»*

А. Фейгін, «Одним словом»

САБАРАНСЬКИЙ СЕРАФИМ МАКСИМОВИЧ

— солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 12 вересня 1993 р. у м. Харків. Був учасником харківської єврейської студентської організації «Гілель». Проживав у Мереш'янській громаді Харківщини.

Його бабуся була єврейкою, і він часто літав до Ізраїлю.

З початку широкомасштабного вторгнення вступив до територіальної оборони. 14 березня 2022 р. загинув під час захисту міста Харків від російської агресії.

Друзі згадують його як чудового організатора — людину, яка любила інструментальну музику та рок-н-рол. Він жив за межами Харкова й не хотів переїжджати до міста, бо насолоджувався тихим життям. Тим не менш, він також був від природи бійцем. «Він пішов захищати місто, тому що не міг не допомогти», — згадує друг. «Це був його обов'язок — він не міг сидіти, склавши руки».

Нагороджений медаллю «Незламним Героям російсько-української війни» (посмертно).

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Навіть якщо поруч
із тобою немає нікого,
залишайся людиною»*

Піркей Авот

ШВАРЦМАН МАКСИМ РОМАНОВИЧ (МАРВЕЛ)

— солдат ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 17 жовтня 1987 року в смт Каланчак Херсонської області. Закінчив місцеву школу. Після трагедії в родині, пов'язаної зі смертю матері, не завершив навчання в Одеському національному університеті, де обирав фах історика. Працював кур'єром і кухарем, допомагав друзям із курсовими роботами. Пізніше, переїхавши до Чернівців, почав працювати на місцевому телеканалі як відеооператор: знімав новинні сюжети, передачі та рекламу. Мріяв створити власне кіно.

У перший день повномасштабного вторгнення, побачивши кадри захоплення рідного Каланчака, 24 лютого вирушив до військкомату. Служив стрільцем у одному з батальйонів 107-ї окремої бригади сил територіальної оборони ЗСУ. Боровив Харківщину, згодом брав участь у бойових діях на Бахмутському напрямку.

Загинув 15 липня 2023 року під час виконання бойового завдання. Підрозділ Максима Шварцмана зайняв ворожі позиції, але потрапив під артилерійський обстріл противника. Тіло вдалося поховати лише 29 липня.

Похований на Алеї слави Центрального кладовища м. Чернівці. У Максима залишилися дружина, донька Софія (10 років) та син Адам (7 років).

Посмертно нагороджений відзнаками «400 років Хотинській битві», «За заслуги перед Буковиною» та «На славу Чернівців», а також медаллю «За визволення Харківської області».

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

ФІАЛКА ДМИТРО БОГДАНОВИЧ

— доброволець,
військовослужбовець ЗСУ,
учасник
російсько-української
війни.

Народився 21 червня 1983 р. у м. Львів. Навчався у львівській школі № 61; із дитинства захоплювався футболом. У 15 років у рамках програми репатріації виїхав до Ізраїлю, де закінчив школу та університет. Три роки служив в Армії оборони Ізраїлю в бригаді «Нахаль» як гранатометник, брав участь у боях проти «Хезболли» під час лівано-ізраїльської війни 2006 року. Після служби працював тренером юнацької команди «Маккабі» в м. Беер-Шева. У 2014 році повернувся до Львова.

У 2022 році, після початку широкомасштабного російського вторгнення в Україну, вступив добровольцем до підрозділу Добровольчого українського корпусу (ДУК) як інструктор і командир взводу; добирав добровольців до лав новоствореного 2-го окремого батальйону ДУК ПС імені Тараса Хаммера. Пізніше підписав контракт зі Збройними Силами України та воював у складі Інтернаціонального легіону сил територіальної оборони ЗСУ.

1 вересня 2022 р. загинув від кульового поранення в голову під час виконання бойового завдання за лінією зіткнення в боях за Бахмут Донецької області. 11 жовтня 2022 р. тіло Дмитра Фіалки було передано родині. 21 жовтня 2022 р., після церемонії прощання на Площі Ринок, Дмитро Богданович Фіалка був похований за юдейською традицією на єврейській ділянці Янівського цвинтаря.

Залишилися дружина і двоє дітей.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Про кожну людину
треба судити за її
позитивними якостями»*

Піркей Авот

ХАЛІФ ОЛЕКСАНДР ВАДИМОВИЧ (ХАЛІФ)

— доброволець,
військовослужбовець ЗСУ,
учасник
російсько-української війни.

Народився 9 липня 1987 року в м. Бердичів. Закінчив загальноосвітню та художню школи. Навчався в Житомирському коледжі будівництва, архітектури та дизайну, де здобув кваліфікацію архітектора, а також у Одеській державній академії будівництва та архітектури за спеціальністю «Міське будівництво і господарство». Працюючи за фахом, Олександр втілював кілька проєктів інтер'єрів житлових, торгових та офісних будівель у Бердичеві, Житомирі та Києві.

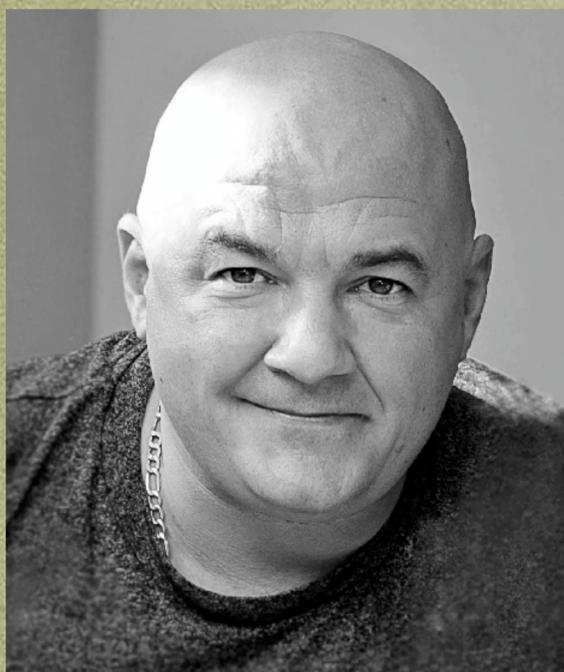
Ще до початку широкомасштабного російського вторгнення, під час загострення війни в 2014 році, Олександр Халіф прагнув повернутися до України з Ізраїлю, де тоді мешкав. У 2022 році, не вагаючись, став на захист своєї родини й Батьківщини. Оббивав пороги військкоматів у Бердичеві та Житомирі, доки не домігся мобілізації. Приєднався до лав 1-ї окремої бригади спеціального призначення імені І. Богуна, де служив стрільцем-санітаром. Через рідкісне прізвище його позивним стало «Халіф».

Загинув 13 липня 2022 року під час бою в с. Григорівка Бахмутського району Донецької області. Героя поховали на Смолянському військовому кладовищі в м. Житомирі. У захисника залишилися батьки, сестра та дружина.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Потрібно любити
мир і ненавидіти
розбрат»*

Дерех- Ерец Зута

АДАМЕНКО В'ЯЧЕСЛАВ ВАЛЕРІЙОВИЧ (ПАРТИЗАН)

— доброволець,
військовослужбовець ЗСУ,
учасник російсько-української війни.

Народився 29 вересня 1976 р. Проживав в Ізраїлі, мав громадянство Ізраїлю; 17 років служив в ізраїльській армії. Після поранення звільнився зі служби й приїхав до України, прийняв українське громадянство.

27 лютого 2022 р. пішов добровольцем на фронт; воював у складі 100-ї бригади територіальної оборони. 4 березня 2024 р. поблизу с. Білогорівка Луганської області внаслідок множинних осколкових поранень загинув.

Похований у м. Луцьк на Алеї Героїв. У нього залишилася мама, яка багато років проживає в Ізраїлі.

ПІД ЗІРКОЮ ДАВИДА

*«Тігні завжди
становлять меншість
у людстві»*

«П'ятикнижжя Мойсеєве. Бемідбар»

УРШАНСЬКИЙ ЮРІЙ БОРИСОВИЧ

— лейтенант ЗСУ, учасник
російсько-української війни.

Народився 8 червня 2001 р. у м. Конотопі. Жив у м. Виноградів, відвідував єврейську громаду м. Ужгорода. З 2018 року навчався у Національному університеті «Львівська політехніка», з 2023 року був активістом Українського студентського союзу (УСС).

Після початку повномасштабного вторгнення РФ вступив до лав Збройних Сил України; командир самохідної артилерійської батареї (САУ). Прийняв останній бій 26 серпня 2025 року поблизу с. Лук'янівське Запорізької області, загинув, захищаючи Україну, від ураження FPV-дрона.